



Čujte glas Marijinega zvončka!

9. Bodi skromen.

Poslušajte, mili otroci, kaj vam bo danes povedal zvonček Marijin o krščanski skromnosti. Glejte, dragi, mnogo ste se že naučili od drobnega Marijinega zvončka. Da bo pa vaša popolnost mogla v resnici rasti in se razvijati kot uči naša sveta vera, bi ne bil naš pouk popoln, če bi izpustil to lepo čednost.

Skromnost! Ta lepa čednost je zvesta spremljevalka krščanske ponižnosti in prave vljudnosti; to je čednost, ki človeško srce naredi v resnici plemenito; to je čednost, brez katere si prave popolnosti niti misliti ne moremo. Vse ljubi in spoštuje to lepo čednost — pred Bogom in pred ljudmi prejme skromnost svoje plačilo. Tudi otroke naredi skromnost ljudem in Bogu prikupljive; zato le z veseljem poslušajte, dragi moji, kar vam bo govoril zvonček Marijin o skromnosti.

Kaj pa je skromnost? Kdo pa je skromen? Skromen otrok je tisti, ki je z malim zadovoljen, preprost v mislih in besedah, preprost v vedenju doma, na poti, v šoli in v cerkvi. Na preprostem otroku ne opaziš pretiranosti, bahavosti in imenitnosti. — Nasprotna tej lepi čednosti je pa šopirnost, prevzetnost, nadutost.

Najlepše nas je poučil o skromnosti Kralj nebes in zemlje, Sin božji. Vse njegovo življenje — sama skromnost in preprostost. Ni se porodil Kralj nebeški v kraljevi palači — revni betlehemski hlevček je bil pozorišče tej veliki skrivnosti. Njegova postelj ni bila pozlačena in rahlo postлана — trde jaslice so nosile njegovo sveto telo. In potem celo življenje... Ni zahajal h kraljem in velikašem, reveže je obiskaval in bolnike ozdravljaj,

izmed preprostih ribičev je izbral svoje učence in apostole, skromnega Petra je postavil za poglavarja svoji Cerkvi. Ko je kot kralj mesijanski jahal v sveto mesto, je sedel na ponižni oslici. Njegova smrtna postelj — trdi les križa, njegovo vzglavje — trnjeva krona... Ljubi moji — naš Zveličar — najlepša šola skromnosti. — In kako je še danes med nami skromen! Tiho in skrito prebiva v tabernaklju pod skromno podobo kruha in vina, in potrpežljivo čaka na nas, kdaj se približamo njemu, Gospodu svojemu...

V skromnosti so se odlikovali tudi vsi pravi služabniki božji. Zlasti ena vrsta teh svetnikov si je izvolila ljubo skromnost za vodnico: redovniki in puščavniki. Slišal si že, ljubi moj, o puščavnikih, ki so zapustili svet, zapustili visoke službe in bogate sorodnike in si poiskali v puščavi skrit kotiček, kjer so živeli Bogu in skrbeli za zveličanje svoje duše. Skromno je bilo njih bivališče, skromna njih hrana, vse njihovo življenje je bilo sveto skrito. A Bog jih je poplačal in skromne puščavnike poveličal s svetniško krono, da jih nebo in zemlja poveličujeta. — Izmed redovnikov naj ti omenim v zgled svetega Frančiška asiškega. Bil je bogatih staršev sin — a odpovedal se je bogastvu, da je v svoji skromnosti iz srca mogel moliti: »Oče naš, ki si v nebesih!« Ustanovil je red frančiškanov, bil je njihov voditelj, a v svoji skromnosti je bil zadnjemu izmed njih poslušen.

Vidite, to je skromnost! Gotovo bi tudi vi radi prav iz srca postali skromni. Da, ljubi moji, bodite skromni: v besedah, v dejanju. Ne govorite o sebi visoko, raje hvalite druge kot sebe, vse ljudi imejte za boljše, za popolnejše kot ste vi. Vaše obnašanje naj bo skromno, vsak naj po vašem obnašanju spozna, da ste Marijini otroci. — Posebno vam pa priporočam skromnost v obleki. Glejte, v hudih, težkih časih smo, in grdo bi bilo, če bi hodili vi nališpani in nečimerni. Preprostost v vsem, tudi v obleki! Obleka je vsaka dobra in lepa, tudi zašita, posebno zdaj, ko je vse tako drago. Zapomnite si za vedno:

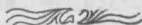
Obleka ne dela človeka —
um in pamet prava,
to je prava slava!

Skromnost stane nekoliko premagovanja in samozatajenja. A to samozatajenje Bog poplača že na tem svetu. Glejte, skromen človek je zadovoljen vedno in povsod. Celo življenje ga spremlja tisto zadovoljno veselje, po katerem svet koprni. V sreči zadovoljen in vesel, nesreče si ne žene tako k srcu, saj vé v svoji skromnosti, da je s svojimi grehi zaslužil tudi nesrečo. Tako je življenje skromnega — življenje zadovoljnega, srečnega človeka. In kdo ne želi biti srečen? Ljubi moji: v skromnosti je sreča!

In na onem svetu! Milo se bo ozrl nebeški Sin na tiste, ki so hodili po njegovih stopinjah na tem svetu, ki so bili v življenju skromni, in poplašal jih bo tako, kot samo On, Kralj neba in zemlje, zna poplašati.

Pa še nekaj! Marijini otroci ste. In kdo je bil bolj skromen kot Marija? Potrudite se, da boste tudi v tej čednosti posnemali Marijo in hodili po njenih stopinjah, da boste v resnici dobri otroci Marijini.

J. S — lič.



Naša Minka.

6. Pevka.

Dobri Bog je dal Minki prav lep glasek. Vsak dar mora pa človek tako porabiti, da ne žali tistega, ki mu ga je podaril. Tudi z glasom ne sme biti drugače. Če govoriš, glej, da ne boš žalil Boga, če prepevaš, ga ravnostako ne smeš žaliti.

Ali tudi s petjem lahko Boga žalimo? Tudi! Grdo, nedostojno petje hudo žali Boga. Take grde pesmi prepevajo ponavadi pijanci po gostilnah ali ponočnjaki po vasi.

Kaj pa naša Minka prepeva?

Njene prve pesmice so bile uspavanke. Saj veste, kakšne so tiste pesmi, ali ne? To so tiste, ki jo zapoje vaša mama, ko polože malega bratca ali sestrico v posteljo. Prva taka pesemca, ki jo je Minka zapela, ni bila kdovekako težka. Saj jo tudi vi že znate:

»Aja tutu, aja tutu...«